

Marcus Pfister

Hopek

išče pomlad

Založba Kres

Mama zajklja je pokukala iz pernic in veselo vzkliknila:
»Hopek, poglej, prve trobentice in zvončki! Danes bo prišla
pomlad na obisk!«

»Juhuhu,« je zacvilil zajček in se skobacal iz postelje, »lahko
se bom igral z njo! Veš kaj, kar naproti ji grem, prav?«

Preden je mamica lahko še kaj rekla, jo je Hopek že pobrisal od doma.

Snega skorajda ni bilo več. Med lužami in grdimi sivorjavimi kupčki so se zibale drobcene trave in se grele na plahih sončnih žarkih.

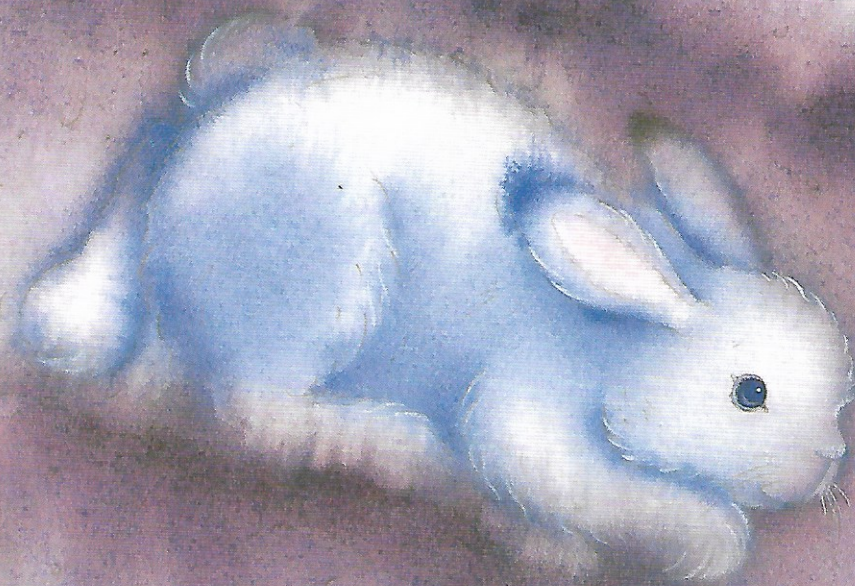
Sredi trav je Hopek odkril čuden hribček s še bolj čudno odprtino.

»Hej, je kdo doma?«

»O, mogoče pa tukaj stanuje pomlad,« je pomislil in previdno zlezel v luknjo. Ozek hodnik je peljal nekam v temo. Zajček se je le počasi plazil naprej, saj je bilo vsenaokrog črno kot ponoči. Ups! Dotaknil se je nečesa mehkega!

»Ojoj, oprost! Si to ti, pomlad? Kaj pa počneš v tem temnem rovu?«

»A jaz da sem pomlad? Nisem! Jaz sem krt in tole tukaj je moj rov in sploh ni temen, da veš! Kaj pa ti delaš tu?«

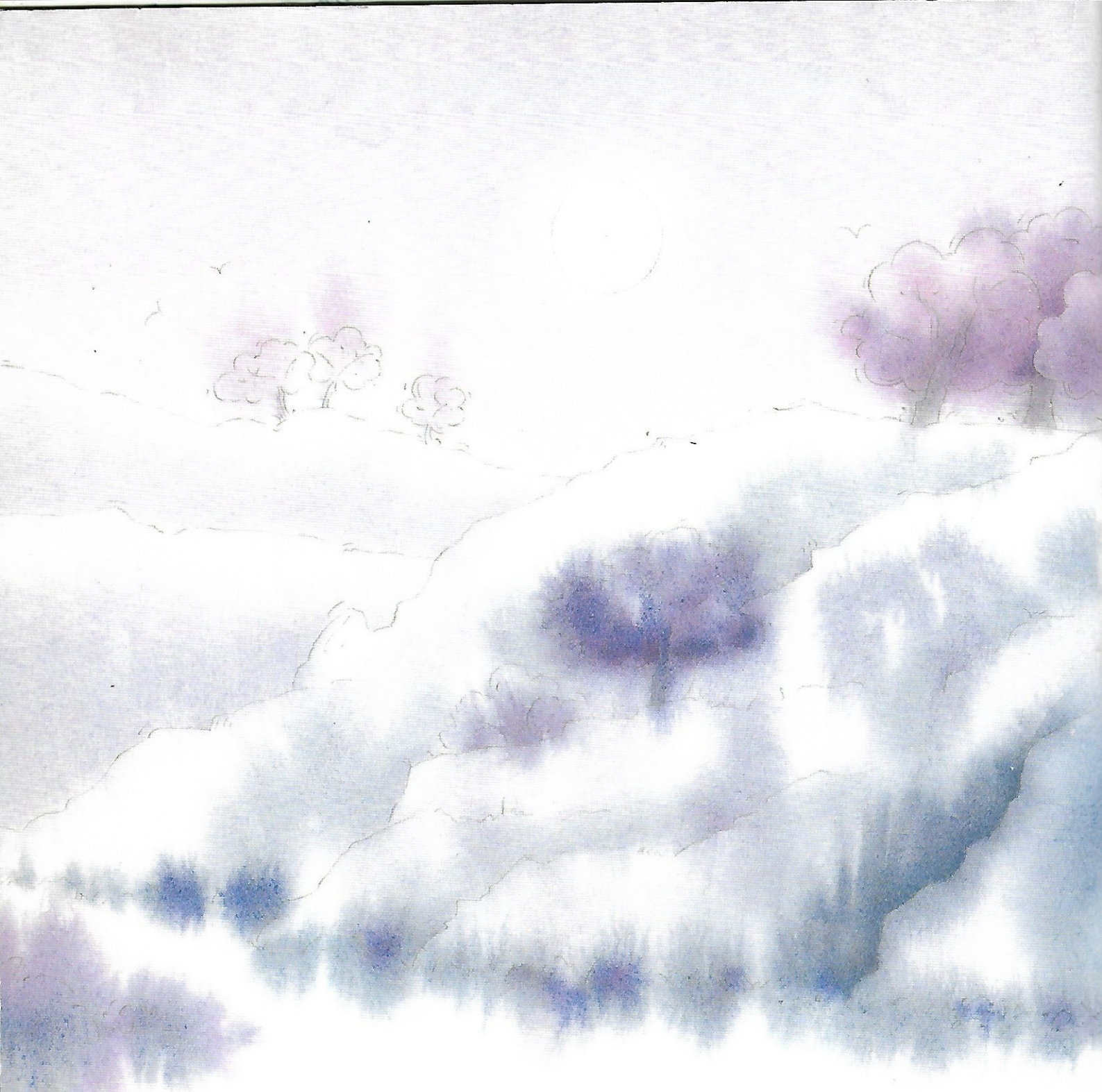

»Pomlad iščem.«

»Ne vem, kje je doma pomlad, gotovo pa ima večje stanovanje kot jaz. Za gozdom je ogromna votlina, morda jo boš našel tam...«

Skupaj sta se zrinila na dan in Hopek je skočil proti gozdu:

»Nasvidenje, krtek, in hvala za pomoč!«

Zajček je takoj našel pravo votlino. Previdno je pogledal vanjo in čisto na dnu opazil velikansko rjavo reč. Le kaj je to? Je to pomlad?

»Pomlad, zbudi se! Jaz sem, Hopek! Z mamico te že težko čakava!«

WANDA GAGAN
HARBOUR

»Aaaaaaaaaaaaaa,« je zabrundal tisti rjavi kup, »eeeeeeeee, jaz nisem nobena pomlad. Zakaj si me torej sploh zbudil iz zimskega spanja? Oooooooo, pa tako lepo sem sanjal!«

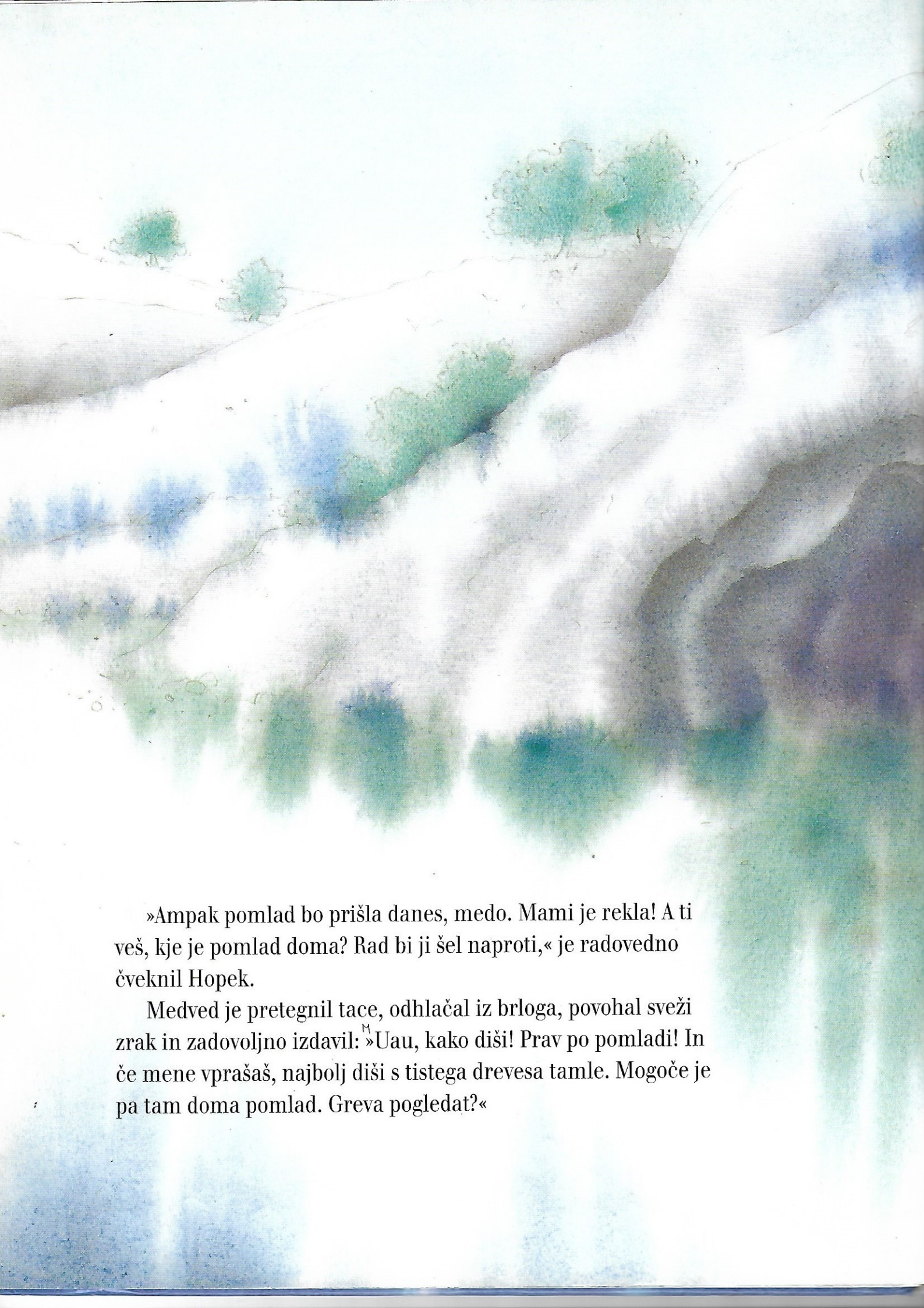
»Zakaj pa nisi pomlad?« je vprašal zajček.

»Zato, ker sem medved!« je zagodrnjal velikan.

»Zakaj pa spiš v tej jami?«

»Tukaj prespim vsako zimo. Ko zapade prvi sneg, zlezem noter, se zvijem v klobčič in zasmrčim. Drnjoham in drnjoham, dokler ne pride pomlad.«

»Ampak pomlad bo prišla danes, medo. Mami je rekla! A ti veš, kje je pomlad doma? Rad bi ji šel naproti,« je radovedno čveknil Hopek.

Medved je pretegnil tace, odhlačal iz brloga, povohal sveži zrak in zadovoljno izdavi: »Uau, kako diši! Prav po pomladi! In če mene vprašaš, najbolj diši s tistega drevesa tamle. Mogoče je pa tam doma pomlad. Greva pogledat?«

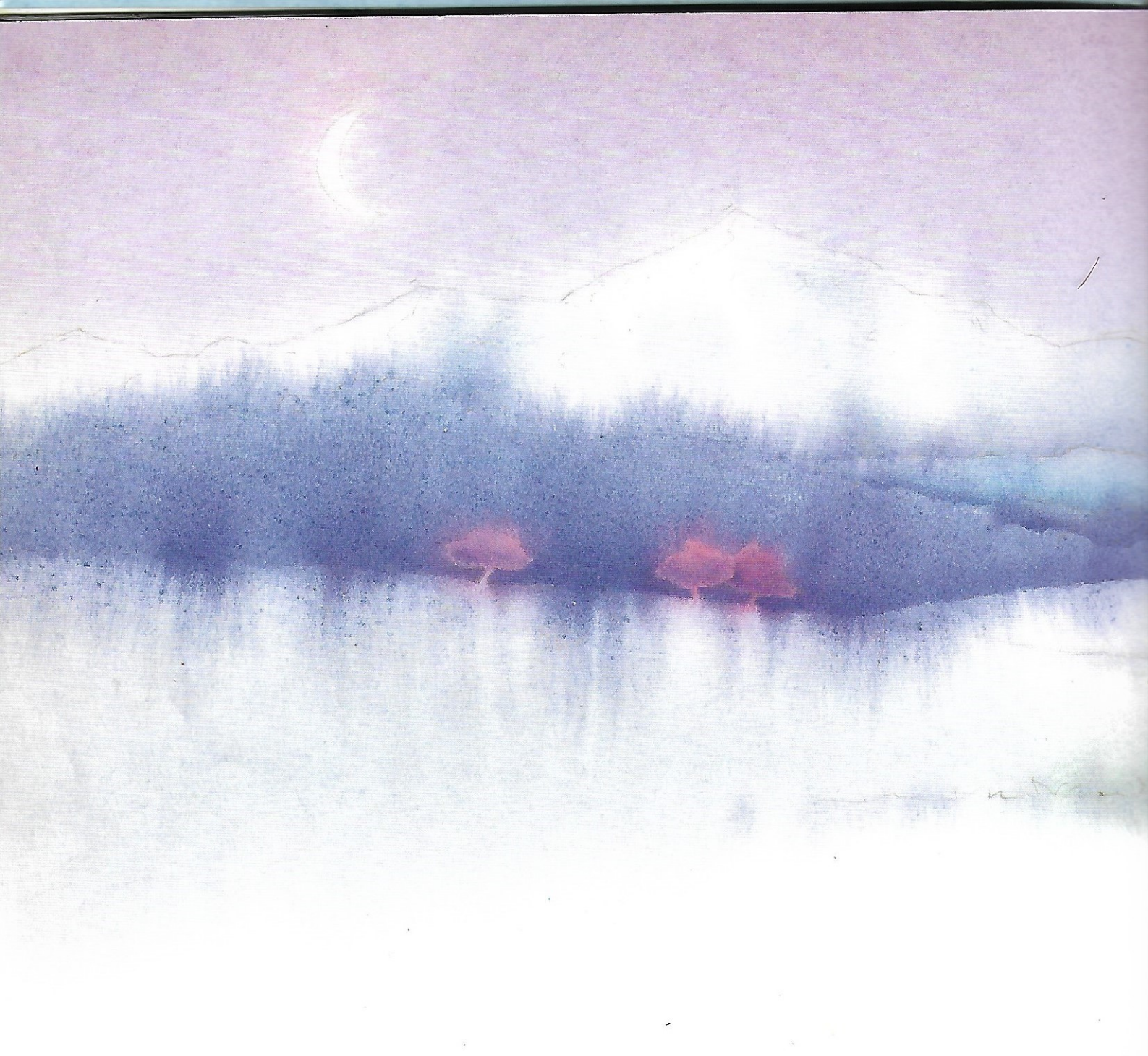
Šla sta k drevesu in medved je pogumno splezal nanj. Z levo šapo je segel v drevesno duplino, pobrskal po njej in se obliznil: »Med, med! Hopek, našel sem najin zajtrk in kosilo tudi, ampak pomladi pa ne!«

Medved in zajček sta se napokala medu in čisto tiho in čisto pri miru obsedela pod drevesom.

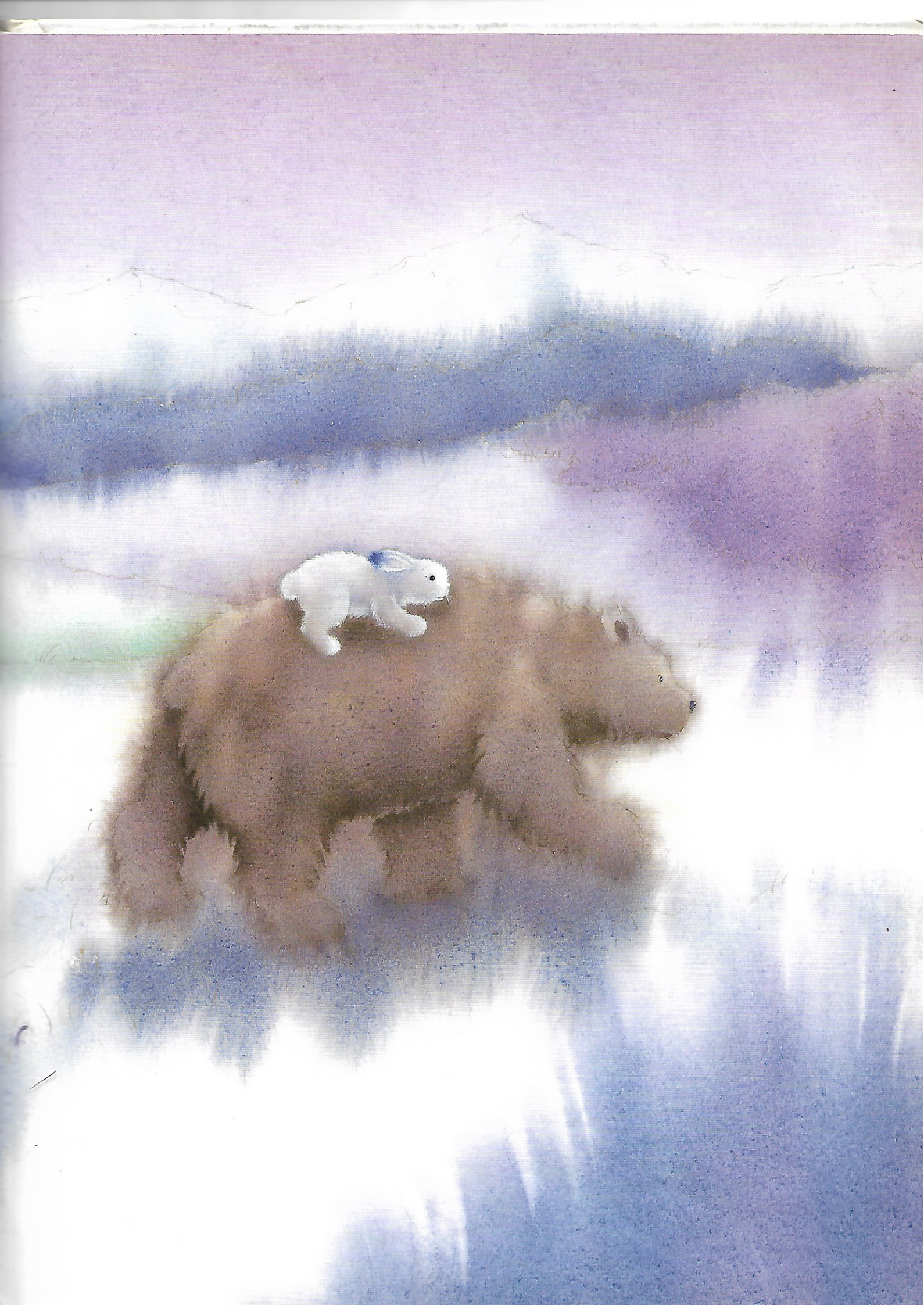
»Ne morem več,« je nazadnje zavzdihnil Hopek, »nazaj k mamici grem, pa bom kar počakal, da bo pomlad sama prišla k nam.«

»Me boš odnesel domov, medved? Prosim, prosim! Tako sem utrujen, pa še tako sem se najedel,« je zajavkal Hopek.

»Ja, ja, nesel te bom k mamici, ti revček,« se je muzal medo, »saj moram malo na sprehod. Od samega spanja sem že pravljen. No, splezaj mi na hrbet, navihanček!«

Ko sta zagledala mamico zajkljo, je že padal mrak.
»Le kod si hodil, Hopek? Bala sem se že zate,« je rekla mamica.

»Mami, nisem našel pomladi. V krtovi luknji je ni, v medvedovem brlogu je ni in na drevesu tudi ne!«

»Veš, Hopek, pomladi ne moreš iti naproti. Sama pride. Kar naenkrat je toplo, sonce posije, vse ozeleni in pomlad je tu.«

»A tako? Kakšna škoda!« je smrknil zajček.

»Ne bodi žalosten, ljubi moj, pomladi res nisi našel, našel pa si novega prijatelja.«

Zajček se je zahihital, objel mamico in pomahal medvedu:
»Papa, medo, in kar jutri spet pridi! Čakal te bom!«